

Kap 1, Introduktion

XXY-47 var diagnosen. William anede ikke hvad det betød, - lige som fleste andre i den institution. Men en ting var sikkert, diagnosen gav William en betydelig frihedsgrad, næsten som en gynokrat. Dog var friheden begrænset til denne forladte ø. Der var ingen andre fastboende på der, selvom øen var hyppigt besøgt af personer med et gøremål, så som vedligehold af bygninger, veje og natur. Det mest tilsyneladende var dog nede på havnen, som stadig vokset med flere og flere containere. Mandelort, blev det vist sagt, om alle de typiske mandfolk ting som næsten ingen kvinder våget at associere sig med mere.

Herregården som William beboede, var dog langt over standarden til de han var blevet kendt med i sit 40-årige liv. Han var ikke engang belastet med alt det nødvendige renhold og vedligehold. Der kom personer som tog sig af det hele. Han skulle bare holde stor afstand, så gjorde de sit job velvilligt og flittigt. Det var dog en smule brydsomt i begyndelsen at mærket andre personer sørget for betydelig afstand til ham. De kunne endog gå langt udenom vejen ujævnt terræn for at sikre afstanden. Efter en stund erkendte han at det antagelig skyldes en ordre fra Gynokratiet og ikke den enkelte person sin antipati. Antagelig var de også øjne og ører for gynokratiet. Så var det vel trods alt bedst at de hold afstand – selvom det var af frygt- ikke fra ham, men kollektivet. For øvrigt, begreb Gynokratiet var ikke officielt – langt derfra. Det var hellere et der blev brugt af oppositionen, angiveligt fra Patriarkatet, - eller enhver undertrykket. William tog begrebet til sig, men våget kun at bruge det i sit stille sind.

Containerhavnen var som en guldgrube for William. Han brugte timevis i at udforske indholdet i de mange bokse med overraskende indehold. Lidt vemodigt var det dog, at der var ingen at dele glæderne med. Men efter som dage og måneder gik, så indfandt han sig med realiteten og fandt måder at underholde sig selv. Observatører, som han anede der var mange af, ville måske tro i sin ignorance at han var blevet skør. Men selv vidste han godt at han simpelthen blev mere udtryksfuld, da der ikke var nogen direkte social kontrol med restriktioner irettesættelser for hans opførsel.

William fandt en computer og en mængde lager enheder. Denslags fik han sjældent adgang til i sin tidligere tilværelse. Nu synes der at være ubegrænset tilgang, siden det var blevet stemplet som typisk mandelort. William vidste ikke hvem all den data tilhørte. Antagelig var det en af de mange velstående mænd der pludselig fik influenza, fik vaccine og døde kort tid derefter. Så blev dødsboet ryddet og denslags mandelort blev stuvet væk i containere og fragtet bort til steder som her. William undret sig over at den skæbne ikke rammet han. Antagelig havde det noget med diagnosen at gøre – XXY-47.

William startet computeren og koblet til en ekstern lagrings enhed. Det var et omfattende leksikon der så ud til at beskrive det meste der beskrives kan. William kunne godt lige videnskabelige fakta. Tidligere var for ofte udsat for ubegrundede personlige antipatier der blev misbrugt som fakta, for at modstride hans egen vilje. Hvad nytte var sandheder når det kunne så nemt blive misbrugt for magtbegær? Det var dog en fordel at andre holdt afstand – så kunne han selv bruge sin fornuft for selvstændige beslutninger. Nu, med dette leksikon fik han en illusion om alvidenhed. Leksikonet tog stadig mere af hans tid.

På et tidspunkt måtte det dog bare ske, - William søgte begrebet XXY-47 i leksikonet. Han var i begyndelsen usikker på om han ville vide hvad det virkeligt var. Måske det var en dødelig sygdom som startet hans livs stoppeklokke? Måske var det en psykisk diagnose der kort sagt betød galskab?

Måske var det en smitsom virus der enhver ville undgå? William skræmte sig selv med spekulationer til det blev mere udundelig en diagnose faktisk kunne være.

Med et hård tastet-tryk søgte han ordet. Skærmen blev fyldt med en lang og beskrivende artikel. William måbet. Det var langt fra hvad han forestillet sig. Rigtignok var han indforstået med at mennesket har 46 kromosomer og at kvinder og mænd har et andet kønskromosom. Kvinder er XX og mænd er XY. Men var overvældende at få vide at 0,11% af befolkningen har et ekstra x kromosom. Det betyder faktisk xxy-47 mænd er biologisk både kvinde og mand – ud fra ubestridt videnskabelig doktrin.

William blev lamslået af et vel af etiske spørgsmål, refleksioner og åbenbarede erkendelser. Han brugte flere dage på at simpelthen gøre helt sporadiske ting mens tankerne for igennem hans hoved. Han lavet mad han ikke tidligere havde prøvet, han lyttet til høj musik han aldrig havde hørt forud og han gik sporadisk turer, puslet med planter, og endog fikset en og anden ting på gården. Alt dette mens refleksioner overvældet hans tanker. Til sidst kastet han sig ned i en sofa, med den ene og vigtige erkendelse – gynokratiet ved ikke hvad de skal gøre med han – siden han ubestrideligt er biologisk både kvinde så vel som en mand. Rigtignok har han mandlig fysik på alle måder, noget han godt nok var bevist på avlscenteret på Lolland, - men i videnskabelig forstand, kunne ikke gynokratiet diskriminere han som alle de andre mænd uden at bryde med dets dogmer. Det var tydeligvis i frustrerende vildrede og fandt ingen anden løsning end at placere William i et upåklageligt eksil.

Hvad så? Hvad ønsket han egentlig at opnå? Hvad kunne han bruge sin viden og ressourcer til? Og, ikke mindst, - hvor langt kunne han gå uden at gynokratiet fandt op en løgn for at blive af med han for godt. Han kunne ikke slå tankerne fra sig og søgte efter information om strategiske metoder. Efter flere dage med undersøgelser erkendte han at det stort set var legende let. Man skal simpelthen blive bevist på hvad man vil og systematisk bruge sin evne, vilje og ressourcer. Hvor svært kunne det være? Men da han tænkte på sine erfaringer, så var det slettes ikke så enkelt som strategi modeller viste. Der blev altid nogle andre personer involveret der havde andre evner og viljer – der godt kunne være i modstrid.

William søgte information om spil teorier. Der var nogle faktorer som risici, prioriteter og kvalitet. Det var ret kedeligt at læse i længden. Men så kom han over en lille ukendt bog fra lang tid tilbage. Games People Play, hedder den. nogle simple illustrationer og klare sætninger fascinerede han. Dog mest af alt fascinerede den erkendelse at alle menneske lyver og bruger løgn ubevist og bevist for at opnå sine skjulte motiv. Faktisk er 'hvide løgne' væsentlig for opdragelsen af børn. Dermed er sådanne uredelige Spil overført fra generation til generation og blevet kulturelt betinget og normalt. Så som helt normal galskab, tænkte William.

Bogen viste sammenhængen til Freud og Jungs psykoanalyse og forfatterens videreudviklede socialpsykologiske model. Faktisk var det en særlig enkel model for å diagnosticerer enhver kulturel organisation fra kernefamilier via organisationer til endog nationer og deres sameksistens. William skubbet sig fra bordet og måbet. Så enkelt og så effektivt. Problemet er bare at hvis vi alle er notoriske løgnere og har mange uredelige gevinster på samvittigheden – så kan det være vel så vanskelig og risikabelt at prøve helbredelse i praksis. Eksempelvis, hvordan gå frem for å ændrer en kriminel organisation med mindst mulige følgeskader – og ikke skabe en kaskade af straffesanktioner.

William prøvet at slå det hele fra sig med at spille noget glad musik, lave noget god mad og drikke en smule samtidig for at komme i et bedre humør. Det virket. Madlavningen blev som en dans. Det blev

dog ikke noget fult måltid men en række spontane snak. Hylderne i køkkenet var jo fyldt op med alskens hermetik, glas og poser med mad. Men på et tidspunkt gik stemningen ut. Han satte sig i en stolen med et glas i hånden. Ingenting bliver som før, tænkte han. Ikke for mig i hvert fald.

Han prøvet at summere sine tanker. Gynokratiet er et dysfunktionelt syndrom, konkluderet han. Det er en organisation som bør helbredes før det skader for meget før det kollapser. Ingen andre, og mindst af alt, mig selv, kan helbrede gynokratiet. Det bliver nødt til at helbrede sig selv – måske uden at vide det selv – måske som et Spil – et 'Good Game'.

Så tvang han sig selv til at slå fra tankerne med højere musik, videos på tv, mere snacks og flere drinks – indtil han kollapsede og fik endelig sove.